

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 czerwca 2017 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 4 747,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych (k. 3-6).

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 23 września 2016 r. doszło do kolizji drogowej pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...), użytkowanego przez M. K.. Poszkodowany zgłosił szkodę u pozwanego zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia OC sprawcy kolizji. Pozwany wykonał kalkulację naprawy nr (...), opisując zakres uszkodzeń powstałych w wyniku wypadku, nadając numer sprawy (...). Poszkodowany zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu (...) sp. z o.o., a na czas naprawy wynajął pojazd zastępczy w cenie 230 zł netto za każdy rozpoczęty dzień najmu. Za usługę najmu pojazdu zastępczego została wystawiona faktura VAT nr (...) z dnia 21 grudnia 2016 r. na kwotę 6 223,80 zł. Powód dodał, iż na całkowity czas przestoju pojazdu w związku z jego naprawą, tj. 22 dni, składa się przestój z powodu oczekiwania na powtórne oględziny (19 dni) oraz przestój z powodu fizycznej naprawy pojazdu (3 dni). Ponadto poszkodowany w dniu 15 listopada 2016 r. zawarł z (...) sp. z o.o. umowę o przelew wierzytelności, który z kolei w dniu 23 lutego 2017 r. zawarł umowę o powierniczy przelew wierzytelności z (...) sp. z o.o. Strona powodowa wezwaniem z dnia 23 lutego 2017 r. wezwała pozwanego zakład ubezpieczeń do zapłaty pełnej kwoty odszkodowania w wysokości 6 223,80 zł. W dniu 3 marca 2017 r. pozwany przyznał odszkodowanie za przedmiotową szkodę w wysokości 1 476 zł. Powód oświadczył również, że poszkodowany nie jest uprawniony do odliczenia podatku VAT, a dochodzona pozwem suma jest kwotą brutto.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu V Wydziale Gospodarczym wydał w dniu 21 sierpnia 2017 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu (k. 53).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w przepisany terminie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 57-59).

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany potwierdził, że z tytułu szkody w pojeździe B. o nr rej. (...) wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1 476 zł, uznając za zasadny okres najmu wynoszący 10 dni oraz dobową stawkę najmu w kwocie 147,60 zł. W ocenie pozwanego okres 10 dni był okresem wystarczającym do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji, zaś powód nie wykazał, iż okres najmu wynoszący 22 dni pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodowym. Pozwany nadmienił, iż wbrew twierdzeniom powoda, w dniu 2 grudnia 2016 r., a nie 5.12.2016 r. przesłał do warsztatu naprawczego kosztorys po ponownych oględzinach. Pozwany zakwestionował także wysokość ustalonej stawki dobowej za wynajem pojazdu zastępczego, podnosząc, iż jest ona znacznie wygórowana w stosunku do stawek obowiązujących na rynku lokalnym dla auta tego typu i marki, co wynajęty przez poszkodowanego.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał wszystkie twierdzenia i żądania pozwu oraz wniósł o zobowiązanie pozwanego do przedłożenia akt szkody, jak również o zobowiązanie wskazanych podmiotów do przedłożenia cennika usług zawierającego informację o stosowanej stawce najmu pojazdu zastępczego. W ocenie powoda stawka za dobę najmu zastosowana w przedmiotowej sprawie stanowi stawkę rynkową (k. 77-81).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23 września 2016 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego doszło do uszkodzenia pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należącego do M. K.. Szkada ta została spowodowana przez kierowcę, który posiadał zawartą z (...) Spółką Akcyjną w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy

pojazdów mechanicznych. Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi i zarejestrowana pod numerem (...). W dniu 28 września 2016 roku pozwany ubezpieczyciel sporządził kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: kosztorys EurotaxGlass's nr (...) z dnia 28 września 2016 r., k. 11-12; kserokopia dowodu rejestracyjnego pojazdu, k. 43-44)

Poszkodowany M. K. zlecił w dniu 29 września 2016 roku naprawę uszkodzonego pojazdu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.. W dniu 17 listopada 2016 roku warsztat D. (...) Sp. z o.o. sporządził kalkulację naprawy nr T/169. Tego samego dnia warsztat naprawczy zgłosił ubezpieczycielowi konieczność przeprowadzenia dodatkowych oględzin i zweryfikowanie przesłanego kosztorysu w związku z ujawnieniem uszkodzenia lewego błotnika. W dniu 25 listopada 2016 r. pracownik (...) monitował ubezpieczyciela o akceptację dodatkowego zakresu naprawy lub zlecenie oględzin. Pracownik warsztatu ponowił monit w dniu 29 listopada 2016 r. po wcześniejszej rozmowie telefonicznej z pracownikiem ubezpieczyciela. Ubezpieczyciel sporządził nowy kosztorys naprawy w dniu 2 grudnia 2016 roku. W dniu 5 grudnia 2016 roku warsztat przystąpił do naprawy pojazdu, która zakończyła się w dniu 6 grudnia 2016 roku.

(dowód: wydruk wiadomości e-mail z dnia 17 listopada 2016 r., k. 13; kosztorys EurotaxGlass's z dnia 2 grudnia 2016 r., k. 14-16; wydruk wiadomości e-mail z dnia 25 i 29 listopada 2016 r., k. 17-18; zlecenie naprawy pojazdu, k. 25; załącznik do umowy najmu i fv za najem, k. 27-28; kalkulacja naprawy nr T/169, k. 29-33; wyliczenie/kosztorys najmu pojazdu zastępczego, k. 34; protokół odbioru pojazdu po naprawie, k. 35; zeznania świadka K. K., k. 98-98v)

Wobec braku innego pojazdu, z którego poszkodowany mógłby korzystać, M. K. na czas naprawy pojazdu B. wynajął w dniu 15 listopada 2016 roku pojazd zastępczy od (...) Sp. z o.o. Stawka dzienna netto za najem pojazdu zastępczego przy najmie wynoszącym od 20 do 24 dni wynosiła 230 zł netto (282,90 zł brutto). Poszkodowany nie uiszczał kaucji z tytułu najmu pojazdu zastępczego, nadto pojazd został wynajęty bez limitu kilometrów. Najem pojazdu zastępczego trwał przez okres 22 dni, tj. od 15 listopada 2016 roku do 6 grudnia 2016 roku. Za wynajem pojazdu zastępczego została wystawiona faktura VAT nr (...) z dnia 21 grudnia 2016 r. na kwotę 6 223,80 zł brutto.

(dowód: faktura VAT nr (...), k. 26; umowa najmu pojazdu zastępczego klasy D, k. 19; oświadczenie poszkodowanego z dnia 15 listopada 2016 r., k. 24; protokół zdania pojazdu zastępczego, k. 36)

Poszkodowany M. K. zawarł w dniu 15 listopada 2016 roku z (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. umowę o przelew wierzytelności z polisy OC sprawcy, na mocy której poszkodowany przelał na rzecz cesjonariusza wierzytelności z tytułu odszkodowania za szkodę komunikacyjną w pojeździe marki B. o nr rej. (...) celem pokrycia całkowitego kosztu najmu pojazdu zastępczego.

(dowód: umowa o przelew wierzytelności z polisy oc sprawcy, k. 38)

(...) spółka z o.o. z siedzibą w B. w dniu 23 lutego 2017 zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. umowę o powierniczy przelew wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność z tytułu odszkodowania z polisy OC sprawcy dotycząca szkody komunikacyjnej w pojeździe marki B. (...) powstała w dniu 23 września 2016 roku. (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. w dniu 23 lutego 2017 roku zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zlecenie o powierniczej umowie o przelewie wierzytelności, w której zleciła wyegzekwowanie kwoty 6 223,80 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

(dowód: umowa o powierniczy przelew wierzytelności, k. 45; zlecenie do powierniczej umowy o przelew wierzytelności, k. 46)

Pismem datowanym na dzień 23 lutego 2017 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. wezwał (...) S.A. w W. do zapłaty kwoty 6 223,80 zł tytułem odszkodowania za szkodę komunikacyjną według poniesionych kosztów udokumentowanych fakturami VAT.

(dowód: wezwanie do zapłaty odszkodowania z dnia 23 lutego 2017 r., k. 50)

(...) S.A. w W. wypłacił poszkodowanemu kwotę 1 476 zł odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, uznając za zasadny czas najmu w okresie 10 dni oraz stawkę najmu w wysokości 147,60 zł.

(okoliczność bezsporna, nadto dowód: wydruk wiadomości e-mail z dnia 3 marca 2017 r., k. 49)

Rynkowa stawka najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego marki B. (...) na rynku lokalnym zawierała się w przedziale od 209 zł brutto do 241 zł brutto.

Czas niezbędny do dokonania naprawy samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z uwzględnieniem procesu likwidacji szkody (oraz celowy okres najmu pojazdu zastępczego) wynosił 22 dni.

(dowód: opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego S. D., k. 136-140)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony postępowania oraz zeznań świadka K. K., jak również w oparciu o opinię biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego S. D. wraz z ustną opinią uzupełniającą.

Sąd za wiarygodne uznał dokumenty przedłożone przez strony, bowiem nie budziły wątpliwości Sądu, a strony nie kwestionowały ich prawdziwości. Zważyć jednak należy, że czym innym jest uznanie autentyczności danego dokumentu, tj. uznanie, że nie został on podrobiony czy przerobiony, a czym innym jest wyciąganie stosownych wniosków z treści takiego dokumentu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka K. K., bowiem były jasne, spójne i wyczerpujące. Świadek zeznał, iż po rozpoczęciu naprawy zgłoszono ubezpieczycielowi uszkodzenie lewego błotnika, a oczekiwanie na akceptację dodatkowego zakresu naprawy trwało 19 dni. Ponadto świadek wskazał, iż w trakcie tego okresu ubezpieczyciel był monitowany do podjęcia odpowiednich działań, zaś naprawa zakończyła się następnego dnia po akceptacji kosztorysu przez pozwanego. Świadek przedstawił także praktykę warsztatu naprawczego w zakresie zdania i odbioru pojazdu po naprawie.

Sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego S. D. Sąd uznał za rzetelną i fachową. Podobnie Sąd ocenił ustną opinię uzupełniającą. Biegły po dokonaniu analizy zgromadzonych w sprawie dokumentów oraz na podstawie posiadanej fachowej wiedzy wydał jednoznaczną w swych wnioskach i spójną opinię w sprawie. Sąd uznał, iż opinia biegłego w sposób wiarygodny określa wysokość rynkowej stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego klasy D, jak również konieczny i celowy czas naprawy pojazdu marki B. (i jednocześnie zasadny czas najmu pojazdu zastępczego). Należy wskazać, iż strona powodowa nie uznała opinii biegłego w części dotyczącej ustalenia uzasadnionej stawki najmu. W ocenie powoda biegły nie wskazał sposobu, w jaki dokonał doboru podmiotów ujętych w opinii, jak również źródła powziętych informacji o stawkach oferowanych przez poszczególne podmioty. W ustnej opinii uzupełniającej biegły wyjaśnił, że wybrał podmioty, które nie stosowały kaucji za najem, zaś źródła informacji mogą być zweryfikowane poprzez wejście na stronę internetową podaną w opinii. Biegły wskazał ponadto, iż podmioty wskazane przez powoda (k. 51) nie trudnią się profesjonalnie wynajmem pojazdów zastępczych i są to warsztaty autoryzowane, które na czas naprawy wynajmują pojazdy zastępcze bezgotówkowo. Stosowane przez te podmioty stawki najmu są nawet niższe niż stawki oferowane przez podmioty profesjonalnie trudniące się najmem, bowiem w większości podmioty te mają zawarte umowy z zakładami ubezpieczeń. Strona pozwana nie wniosła zastrzeżeń do opinii biegłego.

Sąd pominął zawnioskowany przez powoda dowód z dokumentów w postaci cenników podmiotów wymienionych w piśmie procesowym z dnia 11 stycznia 2018 r. na okoliczność potwierdzenia rynkowego charakteru stawki najmu, bowiem był on nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy wobec dopuszczenia dowodu z opinii biegłego. Nadto powód nie wykazał, aby niemożliwe było przedłożenie przez niego cenników, skutkujące koniecznością zobowiązania w trybie

art. 248 k.p.c. przez Sąd wskazanych podmiotów do przedłożenia tychże dokumentów prywatnych. Sąd nie powinien bowiem wyręczać stron od gromadzenia materiału dowodowego z uwagi na kontrydiktoryjny charakter postępowania.

W przedmiotowej sprawie stan faktyczny pozostawał w przeważającej mierze niesporny między stronami. Nie był kwestionowany fakt kolizji drogowej z dnia 23 września 2016 r., w wyniku której doszło do uszkodzenia pojazdu marki B. (...). Poza sporem pozostawała również zasada odpowiedzialności pozwanego za szkodę, który wypłacił odszkodowanie właścicielowi pojazdu.

Kwestię sporną stanowił natomiast zasadny okres najmu pojazdu zastępczego, jak również wysokość dobowej stawki najmu. Powód dochodził bowiem dopłaty do odszkodowania z tytułu kosztów najmu samochodu zastępczego trwającego 22 dni z zastosowaniem dziennej stawki najmu w kwocie 282,90 zł brutto (230 zł netto). Z kolei pozwany uznał za zasadny najem pojazdu w wymiarze 10 dni, weryfikując stawkę najmu do kwoty 147,60 zł brutto za dobę. W ocenie pozwanego stawka najmu zastosowana przez wynajmującego była znacznie wygórowana w stosunku do stawek obowiązujących na rynku lokalnym dla auta odpowiadającego klasie pojazdu poszkodowanego. Ponadto pozwany uznał, iż okres 10 dni najmu był okresem wystarczającym do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji.

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.), w dalszej części uzasadnienia nazywanej ustawą. Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy).

W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 r. (III CZP 5/11 OSNC 2012, Nr 3, poz. 28) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego, niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. W uzasadnieniu uchwały wskazano, że nie wszystkie wydatki, pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym, mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Sąd Najwyższy zauważył, iż nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do wzrostu składek ubezpieczeniowych. Za celowe i ekonomicznie uzasadnione mogą być – co do zasady – uznane wydatki poniesione na najęcie pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony i na czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu. Pogląd ten Sąd Rejonowy w całości podziela.

Po analizie materiału dowodowego Sąd stwierdził, iż niniejsze powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części. Należy wskazać, iż pozwany (...) S.A. w W. posiadał zawartą ze sprawcą wypadku komunikacyjnego z dnia 23 września 2016 r. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych i z tego tytułu był on

odpowiedzialny za szkodę poniesioną przez poszkodowanego, która obejmuje również uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do wysokości zasadnej stawki najmu pojazdu zastępczego, Sąd w całości podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego. Biegły wskazał bowiem, że rynkowa stawka czynszu najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego, bez kaucji, zawiera się w przedziale od 209 zł brutto do 241 zł brutto. Tym samym stawka najmu zastosowana przez (...) Sp. z o.o. w wysokości 230 zł netto (282,90 zł brutto) nie mieściła się w przedziale ustalonym przez biegłego. Mając na względzie powyższe, należało zgodzić się z twierdzeniami strony pozwanej, zgodnie z którymi stawka dobowo wynajętego pojazdu była wygórowana w stosunku do stawek obowiązujących na rynku lokalnym dla samochodu tego typu i marki co pojazd uszkodzony. Warto również dodać, iż biegły, odnosząc się do zarzutów strony powodowej, wyjaśnił, że porównał oferty podmiotów niestosujących kaucji za najem, zaś podmioty wskazane przez powoda (k. 51) nie trudnią się profesjonalnie wynajmem pojazdów zastępczych, a ich niższe stawki najmu wynikają z umów zawartych z zakładami ubezpieczeń. Biorąc powyższe pod uwagę, należało obniżyć dzienną stawkę najmu pojazdu zastępczego do poziomu najwyższej ze stawek występujących na lokalnym rynku, tj. do kwoty 241 zł brutto.

Rozstrzygając natomiast kwestię zasadnego czasu najmu pojazdu zastępczego, Sąd uznał, iż okres najmu od 15 listopada 2016 r. do 6 grudnia 2016 r. był celowy i ekonomicznie uzasadniony. Sąd podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego, zgodnie z którymi zasadny czas naprawy (i tym samym okres najmu pojazdu zastępczego) powinien wynosić 22 dni. Należy wskazać, iż pojazd marki B. został przyjęty do warsztatu naprawczego w dniu 15 listopada 2016 r., zaś w dniu 17 listopada 2016 r. warsztat naprawczy zwrócił się do ubezpieczyciela o akceptację kosztorysu w związku z dodatkowym uszkodzeniem lewego błotnika lub zlecenie dodatkowych oględzin (k. 13). Z kolei pozwany sporządził kalkulację uwzględniającą dodatkowe uszkodzenia w dniu 2 grudnia 2016 r. Warsztat podjął naprawę w dniu 5 grudnia 2016 r. i zakończył ją w dniu 6 grudnia 2016 r. W tym też dniu poszkodowany zdał pojazd zastępczy. Strona pozwana podnosiła w toku postępowania, iż kosztorys po ponownych oględzinach został przesłany do warsztatu w dniu 2 grudnia 2016 r., nie zaś w dniu 5 grudnia 2016 r. Jednakże pismo ubezpieczyciela wskazujące kwotę na naprawę pojazdu po sporządzeniu nowego kosztorysu (k. 68) nie jest opatrzona datą, a ponadto pozwany nie wykazał w żaden sposób, kiedy dokładnie przesłał warsztatowi kalkulację naprawy z dnia 2 grudnia 2016 r. Sąd przychylił się również do wniosku biegłego, iż okoliczność ustalenia daty przesłania kosztorysu nie ma znaczenia dla określenia zasadnego okresu naprawy, bowiem warsztat rozpoczął naprawę w dniu 5 grudnia 2016 r. (poniedziałek). Pozwany zaś sporządził kalkulację w dniu 2 grudnia 2016 r. (w piątek), a warsztat nie pracował w soboty i niedziele. W świetle powyższych okoliczności, Sąd uznał za zasadny okres naprawy pojazdu wynoszący 22 dni, który obejmował czas szeroko rozumianej naprawy (a więc nie tylko naprawy technicznej, ale również konieczność zgłoszenia dodatkowych uszkodzeń i oczekiwania na akceptację ze strony pozwanego). Należy dodać, że zasadniczo odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego, który obejmuje okres, w którym pojazd był niezdatny do użytku przez poszkodowanego. Należało zatem przyjąć za zasadny okres najmu pojazdu zastępczego wynoszący 22 dni, który obejmował czas naprawy uszkodzonego pojazdu.

Podsumowując powyższe rozważania, Sąd uznał za zasadny najem pojazdu zastępczego na okres 22 dni, tj. od dnia 15 listopada 2016 r. do 6 grudnia 2016 r. po stawce 241 zł brutto za dobę. Odszkodowanie należne poszkodowanemu z tytułu najmu pojazdu zastępczego wyniosło zatem 5 302 zł. Z uwagi na fakt, iż pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wypłacił już odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego w wysokości 1 476 zł, Sąd na podstawie art. 19 ust. 1, art. 34 ust. 1, art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 822 § 1 k.c. i art. 361 i art. 362 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. zasądził w punkcie pierwszym sentencji wyroku od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 826 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w punkcie drugim sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek wydano w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze

Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei art. 14 ust. 1 ustawy dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wskazuje, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 23 września 2016 r., zaś pismem z dnia 23 lutego 2017 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Mając zatem na uwadze 30-dniowy termin na wypłatę odszkodowania, zasadne było żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 15 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie III sentencji wyroku na podstawie art. 100 zd. 1 in fine k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. stosunkowo rozdzielając je zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. W niniejszej sprawie do niezbędnych kosztów postępowania poniesionych przez powoda należy zaliczyć koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł (§ 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych / Dz.U. z 2015 r., poz. 1804/) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opłatę sądową od pozwu w wysokości 238 zł oraz koszt sporządzenia ustnej opinii uzupełniającej przez biegłego w wysokości 159,36 zł, tj. łącznie 1 314,36 zł. Z kolei pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł oraz kwotę 916,31 zł tytułem wynagrodzenia za sporządzenie opinii przez biegłego, tj. łącznie 1 816,31 zł. Powód wygrał proces w 80,58%, zaś pozwany w pozostałym zakresie, tj. 19,42%. Tym samym pozwanemu z poniesionych przez niego kosztów należał się zwrot kosztów w kwocie 352,73 zł, zaś powodowi – w kwocie 1 059,11 zł. Po wzajemnym potrąceniu powyższych kwot, Sąd orzekł o obowiązku zwrotu przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 706,38 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.